

har sin Priis. Det kan være, at de Omkostninger, som dermed ere forbundne, ere saa bethdelige, at enhver Mand, som med nogen alvorlig Bestræbelse for ikke at give Statens Penge ud uden Nytte overveier dette Spørgsmaal, vil sige: Nei, hvor hensigtsmæssig det end kan være at forlægge Banen, er det dog allfor dyrt at gjøre det. Den ærede Indenrigsminister har ikke kunnet erholde en saaa ngsigtig Oversigt eller saa tilforladelig Beretning over, hvad det vil koste, at han derpaa har kunnet støtte et bestemt Forslag om, at denne Forandring i ethvert Tilfælde skulde skee. Han er da efter min Overbeviisning gaaet en fuldkommen korrekt Vej, han har sagt: Jeg vil tage denne Sag under Overveielse, og jeg udbeder mig Bemyndigelse til, hvis det skulde findes, at Finantserne kunne taale det, og at det ikke vil blive en Byrde, der er for stor i Forhold til de Goder, der vilde opnaaes dermed, da at gjøre en Forandring. Det forekommer mig derimod, at de ærede Medlemmer ved dette Forslag mere direkte sige: Nei, det er et Formaal, som i ethvert Tilfælde skal aflystgjøres, som, uden Hensyn til hvad det vil koste, vil være at iværksætte samtidigt med den øvrige Forandring. Dette, synes det mig, er ikke sparsommeligt; det vil ikke være stemmende med den Sparommelighedsaand, som ellers gaaer igennem Thinget, dersom det vedtager noget Saadant. Det maa erindres, at en saadan Overfæring i Niveau vel er en Ulempe, men dog kun en Ulempe, som man kan lempe sig efter, en Ulempe, som man finder sig i mange Steder, hvor Trafikken er meget stærkere end paa Vesterbro. Jeg troer i det Hele taget, at de Vanskeligheder, som i Praxis vise sig at være forbundne dermed, ere mindre, end man troer. Det forekommer mig derfor, at der er al Grund for det ærede Thing til ikke at sthyde til Ministeren i denne Sag, men tværtimod at paalægge ham, overeensstemmende med hans eget Forslag, at tage Spørgsmaalet under alvorlig Overveielse og sammenligne de Goder, som vilde opnaaes, med de Byrder, det vil paaføre Statskassen, førend

han tager sin Beslutning. Dette, troer jeg, vil opnaaes ved at tage Lovforslaget, som det er, og ikke vedtage det af tvende ærede Medlemmer stillede Forslag.

Klee: Jeg maa meget beklage, at jeg ikke kan være enig med den ærede Finantsminister. Jeg troer, at de Grunde, der tale for at forlægge Banegaarden og omlægge Banen i den omhandlede Retning, ere saa overveieende, at de Hensyn, som den ærede Minister vilde gjøre gjældende, ikke bør komme i Betragtning. See vi hen til de Overslagssummer, som det vil koste at omlægge Banen, da udgjøre de efter Ingeniørkapitain Hedemanns Beregninger 215,000 Rb., hvorfra han drager en Deel Materiale, saa at den Hovedsum, der kommer ud, vil være 200,000 Rb. Om man nu sætter den bethdeligt høiere, f. Ex. til 250,000 Rb., saa udgjør det kun en Kapital, der svarer til 10,000 Rb. aarligt. Naar man nu gjør den Beregning, at der vil komme en ny Station ved Frederiksberg, som vil indbringe nogle tusinde Rigsdaler, vil man see, at der ikke bliver nogen stor Sum tilbage, og at denne vistnok under alle Omstændigheder vil opveies ved, at den store Gæne, som Overfæringen af Vesterbro vilde medføre, bortfalder. Grundene for, at man bør undgaae denne Overfæring, ere allerede ved Sagens første Behandling og ligeledes tilbeels nu blevne berørte, saa jeg troer ikke nu at burde gaae nærmere ind derpaa. Jeg skal her gjentage, at man vistnok har overdrevet Færerne ved Overfæringen, men paa den anden Side er det ganske vist, at der kan være stor Fare forbunden dermed og i flere Tilfælde meget stor Gæne. Hvorvidt nu denne Fare eller denne Gæne aktivaieres med nogle tusind Daler, skal jeg henstille, men jeg troer ikke, at man bør gaae ind paa det ene i Lovforslaget indeholdte Forslag, uden at man paa samme Tid antager det andet. Hvad mig personlig angaaer, vil jeg meget nødig give min Stemme til Forlæggelsen af Banegaarden, naar ikke tillige Omlæggelsen af Banen finder Sted. Det er en Mening, som